شرکت «عمران گستر صبانور» در مسیر تحول

کشت و صنعتی که به جاذبه محیط زیستی بدل شده است

سپهرغرب، گروه کشاورزی – طاهره ترابی‌مهوش: در گفت‌وگو با مدیرعامل شرکت عمران گستر صبانور (کشت و صنعت سبزآبی) مشخص شد؛ این مجموعه بزرگترین واحد پرورش ماهی گرم‌آبی غرب کشور است که در نظر دارد با تغییر کاربری به سردآبی، بهره‌وری کاری را افزایش دهد.

شرکت‌های کشت و صنعت یکی از انواع نظام‌های بهره‌برداری هستند که با فراهم آوردن امکانات و تأسیسات و بهره‌برداری مناسب از منابع آب‌وخاک نسبت به تولید، نگهداری و فرآوری محصولات کشاورزی و همچنین بازاریابی، توزیع و فروش آن در قالب سازمان و مدیریت واحد اقدام می‌کند.

این شرکت‌ها، اهدافی همچون افزایش بهره‌وری عوامل و منابع تولید (آب، خاک و غیره)، اقتصادی کردن تولید با ایجاد قطعات در اندازه‌های فنی- اقتصادی مناسب، استفاده از روش‌های نوین کشاورزی، جلوگیری از خرد شدن اراضی و زمینه‌سازی برای تحقق قانون سیاست‌های اصل (۴۴) در بخش کشاورزی که به‌عنوان اهداف عمومی توسعه کشت و صنعت‌ها به‌عنوان یکی از الگوهای نظام بهره‌برداری مطرح است، دارند.

این شرکت‌ها در کنار این اهداف به‌صورت خاص به‌دنبال تحقق اهدافی نظیر تکمیل زنجیره تولید، تولید محصولات کشاورزی به‌صورت انبوه، افزایش تولید در واحد سطح از طریق به‌زراعی و کاربرد صحیح نهاده‌های کشاورزی، بهره‌گیری از امکانات بالقوه از آب و خاک و انرژی، بهره‌گیری مطلوب از امکانات مدیریت، سرمایه، صنایع و ماشین‌آلات و تولید محصولات سالم و ارگانیک، افزایش توان صادرات محصولات کشاورزی هستند.

در این بین شرکت عمران گستر صبانور (سهامی خاص) با نام اولیه شرکت کشت و صنعت سبزآبی، در سال ۱۳۷۶ و در راستای نیل به اهداف عالیه زیست‌محیطی مبنی بر حفظ منابع طبیعی و گسترش کشاورزی در شوره‌زارهای منطقه، در شهرستان اسدآباد تأسیس شد، حوزه فعالیت این شرکت در سال‌های آغازین شکل‌گیری، در زمینه پرورش ماهیان گرم‌آبی، دامداری و کشاورزی بود اما در سال‌های بعدی، با بهره‌مندی از تجربیات و تخصص مدیران و همکاران خود، زمینه فعالیت در دیگر حوزه‌های تخصصی به حوزه فعالیتی این شرکت افزوده شده است.

این شرکت در سال ۱۴۰۲ و گسترش فعالیت در سایر حوزه‌های تخصصی به شرکت «عمران گستر صبانور» تغییر نام یافت و در حال حاضر در زمینه‌های دیگری همچون طراحی و اجرای پروژه‌های عمرانی، طراحی و اجرای پروژه‌های فضای سبز صنعتی، طراحی و اجرای پروژه‌های بازسازی معادن و احیای مراتع، طراحی و اجرای پروژه‌های کشاورزی و دامپروری و غیره نیز فعالیت دارد.

بر این اساس با توجه به جایگاه این شرکت به‌ویژه در عرصه پرورش ماهی به‌عنوان بزرگترین پرورش‌دهنده ماهی‌های گرم‌آبی در استان همدان با مدیرعامل این شرکت گفت‌وگویی ترتیب دادیم که در ادامه می‌خوانید:

محمود جهانی با بیان اینکه فارغ‌التحصیل مهندسی مکانیک در گرایش طراحی جامدات است گفت: از آبان ۱۴۰۲ نیز به‌عنوان مدیرعامل شرکت «عمران گستر صبانور» انجام وظیفه می‌کنم.

وی با تأکید بر اینکه این شرکت در سال ۱۳۷۶ با نام «کشت و صنعت سبزآبی» در استان همدان ثبت شد و هدف اولیه آن حفظ منابع طبیعی و احیای شوره‌زارهای منطقه اسدآباد بود اذعان کرد: فعالیت‌های اصلی ما در ابتدا در حوزه کشاورزی و محیط زیست شامل پرورش ماهیان گرم‌آبی و دامداری می‌شد.

وی ادامه داد: در حال حاضر، شرکت «عمران گستر صبانور» زیرمجموعه هلدینگ «توسعه معدنی صنعتی صبانور» علاوه بر حوزه کشاورزی، در پروژه‌های عمرانی، احیای معادن، فضای سبز و تأمین نیروی انسانی در استان‌های همدان و کردستان فعالیت می‌کند.

مدیرعامل شرکت عمران گستر صبانور با بیان اینکه ما در حوزه کشاورزی، مالک ۵۰ هکتار زمین مرغوب جنب روستای آهوتپه اسدآباد هستیم که ۱۰ هکتار آن به حوضچه‌های پرورش ماهیان گرم‌آبی اختصاص دارد، اظهار کرد: متأسفانه در حال حاضر از این مقدار، تنها سه هکتار به‌صورت فعال مورد استفاده قرار می‌گیرد.

جهانی در پاسخ به اینکه مجموعه مذکور باوجود داشتن ظرفیت‌های لازم چرا فعالیت اقتصادی چشمگیری نداشته؟ مهم‌ترین مشکلات پیش روی شما چیست؟ گفت: متأسفانه در سال‌های اخیر نتوانسته‌ایم از ظرفیت کامل مزرعه پرورش ماهی استفاده کنیم. اگرچه این حوضچه‌ها همچنان فعال هستند، اما تولید کنونی به حدی نیست که بتوان از آن به‌عنوان یک منبع اقتصادی پایدار نام برد چراکه شرایط آب و هوایی و اقلیم با نوع پرورش ماهیان گرم‌آبی همخوانی ندارد.

وی با اشاره به اینکه در کنار پرورش ماهی، فعالیت‌های دیگری مانند کشت یونجه، گندم و چغندرقند را نیز پیش می‌بریم اذعان کرد: علاوه بر مشکلات اقلیمی چالش اصلی، کمبود منابع آبی پایدار و تأمین آب برای مزرعه است چراکه پرورش ماهیان گرم‌آبی به آب فراوان و باکیفیت نیاز دارد، اما کاهش نزولات جوی و محدودیت‌های برداشت آب، تولید را مختل کرده است.

مدیرعامل شرکت عمران گستر صبانور با بیان اینکه در حال حاضر با استانداری همدان و سازمان جهاد کشاورزی در تعامل هستیم تا مجوزهای لازم برای حفر چاه‌های جدید و استفاده از منابع آب زیرزمینی را دریافت کنیم، تشریح کرد: امیدواریم با همکاری نهادهای مرتبط، بخشی از این مشکلات مرتفع شود.

جهانی با بیان اینکه متأسفانه حوضچه‌های پرورش ماهی به‌صورت گرم‌آبی احداث شده‌اند که با توجه به شرایط اقلیمی منطقه که سردسیر است، بازدهی مناسبی ندارد گفت: با صحبت‌هایی که با مدیران ارشد شیلات استان داشتیم، قرار بر این است که در آینده‌ای نزدیک، این حوضچه‌ها یا بخشی از آن‌ها از سیستم گرم‌آبی به سردآبی تغییر کاربری دهند.

وی با اشاره به اینکه در حال حاضر، حوضچه‌های پرورش ماهی ما در فصول مختلف سال به یکی از مهم‌ترین زیستگاه‌های پرندگان مهاجر از نقاط مختلف کشور و سایر کشورها بدل شده ادامه داد: همکاران و مسئولان منابع طبیعی و محیط زیست نیز با استقبال از این اتفاق حتی با تغییر کاربری کامل این حوضچه‌ها یا تعطیلی پرورش ماهی مخالفت کرده‌اند.

مدیرعامل شرکت عمران گستر صبانور در واکنش به این موضوع که معضل کمبود آب در بیشتر پرورش ماهی‌ها مطرح است، آیا شما نیز با این مسئله مواجه هستید؟ ابراز کرد: قطعاً با توجه به اینکه در کنار حوضچه‌های پرورش ماهی، کشاورزی نیز فعال است و ما از چاه‌های آب شرکت که به‌صورت قانونی مجاز هستند، برای تأمین آب حوضچه‌های پرورش ماهی و زمین‌های کشاورزی استفاده می‌کنیم، در برخی فصول به‌ویژه تابستان با مشکل مواجه می‌شویم. در این فصل، قطعی مکرر برق نیز باعث می‌شود نتوانیم آب را به درستی پمپاژ کنیم؛ همین امرتولید را با مشکل مواجه و چالش‌هایی برای ما ایجاد کرده است.

جهانی خاطرنشان کرد: ما در نهایت، با تغییر کاربری ماهیان گرم‌آبی به سردآبی قطعاً می‌توانیم بهره‌وری کاری را افزایش دهیم.

وی در پاسخ به این پرسش که میزان تولیداتی که در استان به فروش می‌رسانید یا به خارج از استان عرضه می‌شود چقدر است؟ گفت: با توجه به اینکه پرورش ماهی گرم‌آبی در منطقه‌ای با اقلیم سرد احداث شده، متأسفانه تاکنون به تولید انبوه نرسیده‌ایم، این موضوع را نیز با مدیران ارشد شیلات استان در میان گذاشته‌ایم و تولیدات فعلی را صرفاً بین کارکنان خود شرکت توزیع می‌کنیم.

وی در پاسخ به اینکه آیا جهاد کشاورزی در راستای تأمین نهاده‌های مورد نیازتان، همراهی لازم را داشته؟ ابراز کرد: از تمامی مسئولان کشاورزی استان و شهرستان تشکر می‌کنم که در طول این ۱۸ ماه گذشته، نهایت همکاری را با ما داشته‌اند و تمامی نیازهای ما را بر اساس میزان کشت و ظرفیت فعالیت‌مان به‌درستی و در کوتاه‌ترین زمان ممکن تأمین کرده‌اند.

وی با اشاره به اینکه ما در حال حاضر حدود ۳۰ نیروی ثابت داریم و در فصول کشت و کار، این تعداد به ۱۵۰ تا ۲۰۰ نفر افزایش می‌یابد که بیشتر آن‌ها کارگران فصلی هستند، عنوان کرد: قطعاً در سال‌های آینده با توجه به برنامه‌ها و اهداف‌مان در حوزه کشاورزی، به نیروهای بیشتری نیاز خواهیم داشت، هدف این است که این نیروها از همان منطقه جذب شوند تا باعث رشد و شکوفایی منطقه شده و بتوانیم برای جوانان آن منطقه اشتغال ایجاد کنیم.

مدیرعامل شرکت عمران گستر صبانور درخصوص صنعتی یا سنتی بودن ساختار حوضچه‌های پرورش ماهیان، گفت: در حال حاضر پرورش ماهی ما به‌صورت سنتی انجام می‌شود. یکی از برنامه‌هایی که در آینده نزدیک دنبال خواهیم کرد، مکانیزاسیون و صنعتی کردن پرورش ماهی است. امیدواریم با تغییر کاربری، این موضوع نیز محقق شود.

آب‌های پنهان؛ کلید امنیت غذایی کشور

سپهرغرب، گروه کشاورزی: ایران با چالش‌های آبی قابل توجهی روبه‌رو است که امنیت آب را به یک اولویت ملی تبدیل کرده است. سفره‌های آب زیرزمینی که حدود ۶۰ درصد از کل عرضه آب در ایران را تشکیل می‌دهند، نقش حیاتی در تأمین آب کشاورزی و شرب دارند.

آب زیرزمینی به‌عنوان یکی از مهم‌ترین منابع آبی در ایران، نقش حیاتی در تأمین آب کشاورزی و شرب ایفا می‌کند. این منابع نه تنها در تأمین نیازهای فعلی بلکه در آینده نیز از اهمیت زیادی برخوردار هستند. درک درست از مفهوم آب زیرزمینی و نحوه تشکیل آن ضروری است. آب زیرزمینی به آبی گفته می‌شود که در زیر سطح زمین وجود دارد و بخشی از چرخه طبیعی آب است. این آب‌ها از بارش برف و باران تشکیل می‌شوند و پس از نفوذ به خاک، به لایه‌های سخت و غیرقابل نفوذ می‌رسند و در آنجا تجمع می‌کنند.

سفره‌های آب زیرزمینی به‌عنوان مخازن طبیعی آب، هزاران سال برای تشکیل شدن نیاز دارند. این مخازن آب را در خود ذخیره می‌کنند و ابعاد آن‌ها از چند ده متر تا چند صد کیلومتر متفاوت است. تشکیل این سفره‌ها به آرایش ذرات جامد خاک و وجود حفره‌های توخالی در آن بستگی دارد. آب پس از بارش، به داخل این حفره‌ها نفوذ می‌کند و با رسیدن به لایه‌های سخت، متوقف می‌شود و سطح آب بالا می‌آید. این فرآیند به مرور زمان باعث تشکیل سفره‌های بزرگ آب زیرزمینی می‌شود که از ارتفاعات مختلف تغذیه می‌شوند.

■ اهمیت آب‌های زیرزمینی در کشور

آب زیرزمینی در ایران حدود ۶۰ درصد از کل عرضه آب را تشکیل می‌دهد و به‌طور تقریبی ۹۰ درصد آن در بخش کشاورزی مصرف می‌شود. این در حالی است که ایران یکی از بزرگ‌ترین مصرف‌کنندگان آب‌های زیرزمینی در جهان است. حدود ۸۷ درصد از جمعیت ایران در مناطقی زندگی می‌کنند که به شدت به آب‌های زیرزمینی برای شرب و آبیاری وابسته هستند. بنابراین، مدیریت بهینه این منابع برای امنیت غذایی و آبی کشور ضروری است. علاوه بر این، آب زیرزمینی در مناطق خشک و نیمه‌خشک ایران نقش حیاتی در تأمین آب شرب و کشاورزی دارد.

ایران با چالش‌های آبی قابل توجهی روبه‌رو است. برداشت بی‌رویه از سفره‌های زیرزمینی باعث کاهش سطح آب شده. این موضوع به خشک شدن چشمه‌ها، قنات‌ها و چاه‌ها منجر می‌شود و زندگی در بسیاری از مناطق را به خطر می‌اندازد. همچنین، ایران در سال‌های اخیر با خشک‌سالی‌های شدید مواجه بوده که بارندگی سالانه به کمتر از یک سوم میانگین جهانی رسیده است. این شرایط باعث شده که فشار بر سفره‌های زیرزمینی افزایش یابد و در برخی مناطق، سطح آب زیرزمینی به‌شدت کاهش یافته است.

ایران دارای سفره‌های آب زیرزمینی بزرگی است که از ارتفاعات مختلف تغذیه می‌شوند. یکی از بزرگ‌ترین سفره‌های آب زیرزمینی ایران، سفره‌ای است که از کوه‌های هندوکش آغاز شده و پس از عبور از کویر ایران، به خلیج فارس و دریای عمان می‌رسد. این سفره بیش از ۱۰۰۰ میلیارد متر مکعب آب سالم و شیرین دارد که معادل حدود ۱۷۳ سال مصرف آب شرب کل ایران است. علاوه بر این، سفره‌های آب زیرزمینی در مناطق مختلف ایران ازجمله دشت‌های مرکزی، شمال و غرب کشور وجود دارند که هر یک از آن‌ها نقش مهمی در تأمین آب کشاورزی و شرب ایفا می‌کنند.

■ ضرورت مدیریت پایدار

بهره‌برداری پایدار از سفره‌های آب زیرزمینی یک ضرورت است. این کار نه‌تنها برای حفظ منابع آبی بلکه برای جلوگیری از مشکلات محیطی و اجتماعی ناشی از کاهش سطح آب نیز مهم است. بنابراین، باید از فنون و دانش‌های موجود در ایران برای مدیریت بهینه این منابع استفاده کرد. همچنین، ثبت دانش احداث قنات به‌عنوان یک میراث فرهنگی و علمی ایرانی در محافل بین‌المللی می‌تواند به حفظ این منابع کمک کند. قنات‌ها به‌عنوان یک روش سنتی برای استخراج آب زیرزمینی، نه‌تنها از منابع آبی بلکه از میراث فرهنگی ایران نیز محافظت می‌کنند.

برای مدیریت پایدار سفره‌های آب زیرزمینی، باید از روش‌های نوین آبیاری استفاده کرد و مصرف آب در بخش کشاورزی را بهینه کرد. سیستم‌های آبیاری قطره‌ای و بارانی می‌توانند به کاهش مصرف آب کمک کنند. همچنین، ایجاد سیستم‌های نظارتی برای کنترل برداشت آب زیرزمینی و جلوگیری از برداشت بی‌رویه ضروری است. علاوه بر این، باید به توسعه منابع آب سطحی و استفاده از آب‌های بازیافتی توجه بیشتری شود تا فشار بر سفره‌های زیرزمینی کاهش یابد. استفاده از فناوری‌های نوین مانند سیستم‌های رصد از راه دور و مدل‌های پیش‌بینی برای مدیریت بهینه سفره‌های آب زیرزمینی نیز از دیگر راهکارهای مهم است.

■ نقش دولت و مردم در حفاظت از آب زیرزمینی

حفاظت از سفره‌های آب زیرزمینی نیازمند همکاری و مشارکت همگانی است. دولت باید با ایجاد قوانین و مقررات مناسب، برداشت بی‌رویه از آب زیرزمینی را کنترل کند و از توسعه سیستم‌های نظارتی برای پایش سطح آب زیرزمینی حمایت کند. از سوی دیگر، مردم نیز باید با آگاهی از اهمیت این منابع در مصرف بهینه آب مشارکت کنند. آموزش و آگاهی‌بخشی به کشاورزان و مردم در مورد روش‌های بهینه آبیاری و استفاده از منابع آب می‌تواند در این راستا مؤثر باشد.

سفره‌های آب زیرزمینی ایران نقش حیاتی در تأمین نیازهای آبی کشور دارند. با توجه به چالش‌های موجود، مدیریت پایدار این منابع برای امنیت غذایی و آبی ایران ضروری است. با استفاده از فنون نوین و دانش بومی، می‌توان به بهره‌برداری پایدار از این منابع دست پیدا کرد و آینده آبی ایران را تضمین کرد. درنهایت، باید به اهمیت این منابع آگاهی‌بخشی کرد و از طریق همکاری‌های ملی و بین‌المللی، راهکارهای مناسب برای حفاظت از آن‌ها ارائه داد. با این رویکرد، می‌توان از این منابع ارزشمند به‌عنوان یک سرمایه ملی برای نسل‌های آینده محافظت کرد.

کشاورزی فراسرزمینی؛ فرصت یا چالش؟

موانع و راهکارهای تأمین امنیت غذایی ایران

سپهرغرب، گروه کشاورزی: معاون توسعه مدیریت و منابع انسانی وزارت جهاد کشاورزی ضمن بیان اینکه بزرگترین مشکل در تحقق کشاورزی فراسرزمینی مسئله لجستیک است اظهار کرد: برای تحقق این هدف، اصلاح الگوی کشت و حمایت از کشاورزان ضروری است.

کاهش منابع آبی و تغییرات اقلیمی چالش‌های پیش روی کشورهایی با اقلیم خشک و نیمه‌خشک، مانند ایران، محسوب می‌شوند. در چنین شرایطی، کشت فراسرزمینی (Overseas Farming) به‌عنوان یک راهکار راهبردی برای تأمین امنیت غذایی و کاهش فشار بر منابع داخلی مورد توجه قرار گرفته. این مدل کشاورزی به کشورهای دارای محدودیت منابع آبی اجازه می‌دهد که در اراضی کشورهای دیگر، به تولید محصولات کشاورزی مورد نیاز خود بپردازند. در ادامه این گزارش به بررسی مزایا، چالش‌ها و راهکارهای توسعه این نوع کشاورزی پرداخته می‌شود.

■ کشت فراسرزمینی چیست؟

کشت فراسرزمینی به سرمایه‌گذاری مستقیم یک کشور در بخش کشاورزی کشورهای دیگر اطلاق می‌شود. در این روش، دولت یا بخش خصوصی، زمین‌های کشاورزی کشورهای دارای منابع آبی و خاک حاصلخیز را خریداری یا اجاره می‌کنند و در آنجا محصولات مورد نیاز کشور خود را کشت کرده و سپس وارد می‌کنند.

■ مدیریت بحران آب و کاهش وابستگی به واردات

ازجمله مزایای کشاورزی فراسرزمینی، مدیریت بحران آب و کاهش فشار بر منابع داخلی است. ایران به‌دلیل قرارگیری در کمربند خشک جهانی با بحران کم‌آبی روبه‌روست. کشت محصولات آب‌بر مانند برنج، ذرت و گندم در کشورهای پرآب، از برداشت بی‌رویه آب‌های زیرزمینی و فرونشست زمین جلوگیری می‌کند.

همچنین با توجه به نوسانات بازار جهانی و محدودیت‌های تجاری، کشت فراسرزمینی می‌تواند وابستگی کشور به واردات مواد غذایی را کاهش داده و در شرایط بحرانی، از بروز کمبودهای ناگهانی در بازار جلوگیری کند. نکته مهم دیگر این است که برخی کشورها، مانند قزاقستان، برزیل و اوکراین، زمین‌های حاصلخیز و نیروی کار ارزان دارند. سرمایه‌گذاری در این کشورها باعث کاهش هزینه‌های تولید و افزایش بهره‌وری در مقایسه با تولید داخلی می‌شود.

■ فرصت‌های اقتصادی و تجاری در کشاورزی فراسرزمینی

سرمایه‌گذاری در بخش کشاورزی کشورهای دیگر، علاوه بر تأمین نیازهای داخلی، فرصت‌هایی برای صادرات محصولات مازاد، ایجاد اشتغال و افزایش تعاملات تجاری بین‌المللی را نیز فراهم می‌کند.

■ چالش‌های کشت فراسرزمینی

اما این تمام ماجرا نیست. چراکه کشاورزی فراسرزمینی علاوه بر فواید موجود، ریسک‌ها و خطراتی نیز دارد که ازجمله آن‌ها ریسک‌های سیاسی و تغییرات قوانین کشورهای میزبان است. کشورهای میزبان ممکن است قوانین خود را تغییر دهند یا سیاست‌های محدودکننده‌ای برای سرمایه‌گذاران خارجی اعمال کنند. این موضوع می‌تواند باعث عدم ثبات سرمایه‌گذاری و حتی از دست رفتن زمین‌های اجاره‌ای شود.

■ مشکلات لجستیکی و هزینه‌های انتقال محصولات

همچنین انتقال محصولات کشاورزی از کشورهای دیگر نیازمند زیرساخت‌های مناسب حمل‌ونقل، نظیر بنادر، راه‌آهن و ناوگان حمل‌ونقل دریایی است. هزینه‌های بالا و مشکلات لجستیکی می‌تواند مزایای اقتصادی این روش را کاهش دهد.

■ ریسک‌های اقلیمی در کشورهای میزبان

علاوه بر این موارد، کشورهایی که هدف کشت فراسرزمینی قرار می‌گیرند نیز ممکن است با چالش‌های اقلیمی نظیر خشکسالی، سیل و تغییرات دمایی مواجه شوند. این موضوع می‌تواند تولید محصولات را تحت تأثیر قرار داده و ریسک سرمایه‌گذاری را افزایش دهد.

■ چالش‌های اجرایی کشاورزی فراسرزمینی از نگاه مسئولان

در ادامه مطلب به گفت‌وگویی در خصوص کشاورزی فراسرزمینی که به عنوان یک طرح برای دستیابی به امنیت غذایی مطرح شده اما چندان نتیجه‌ای نداشته، پرداخته شده است.

معاون توسعه مدیریت و منابع انسانی وزارت جهاد کشاورزی، پیشنهاد کرد که اصطلاح «کشت فراسرزمینی» به «کشاورزی فراسرزمینی» تغییر یابد، زیرا این مفهوم تنها به کشت محصولات یک‌ساله زراعی محدود نمی‌شود، بلکه دامپروری، شیلات، صنایع تبدیلی، فرآوری، بسته‌بندی و صادرات را نیز در بر می‌گیرد.

شاهپور علائی‌مقدم، یکی از چالش‌های اساسی در اجرای طرح کشاورزی فراسرزمینی را مسئله لجستیک و جابه‌جایی محصولات دانست و گفت: ما تفاهم‌نامه‌هایی با کشورهایی نظیر ونزوئلا و نیکاراگوئه برای تولید محصولات پرآب‌بر داریم، اما هنوز مشخص نیست که چگونه محصولات تولیدشده در این مناطق با وجود فاصله جغرافیایی زیاد، به داخل کشور منتقل خواهد شد.

وی تصریح کرد: تاکنون این طرح موفق نبوده، زیرا علاوه بر مسائل لجستیکی، ظرفیت کافی برای انتقال محصولات از مزارع فراسرزمینی به ایران وجود ندارد و یکی از راهکارهای پیشنهادی این است که تولیدات در همان کشورها به فروش برسد یا صادر شود.

■ لزوم اصلاح الگوی کشت در کشور

معاون توسعه مدیریت و منابع انسانی وزارت جهاد کشاورزی همچنین به اهمیت اصلاح الگوی کشت در کشور اشاره کرد و گفت: برای موفقیت در این زمینه، لازم است که مشوق‌هایی برای کشاورزان در نظر گرفته شود. نمی‌توانیم از کشاورزان بخواهیم محصولات پرآب‌بر را کنار بگذارند، مگر اینکه جایگزینی مناسب ارائه دهیم. یکی از این جایگزین‌ها، توسعه تولید در محیط‌های کنترل‌شده مانند گلخانه‌هاست.

علائی‌مقدم در پایان تصریح کرد: در برنامه هفتم توسعه، اصلاح الگوی کشت به‌عنوان یکی از راهبردهای اساسی مدنظر قرار گرفته، اما اجرای آن نیازمند حمایت‌های عملی از کشاورزان و سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌های لازم است.